

Förslag till nationell förteckning över invasiva främmande arter

Fritidsodlingens Riksorganisation¹ (FOR) tackar för möjligheten att lämna synpunkter på rubricerad remiss. Vi har valt att fokusera på Naturvårdsverkets förslag till nationell förteckning över invasiva främmande arter eftersom denna har störst betydelse för Sveriges fritidsodlare.

Sammanfattning

FOR är positiva till Naturvårdsverkets förslag till nationell förteckning. Det är av stor vikt att lagstiftning och resurser snabbt kommer på plats för att stoppa spridningen av invasiva främmande växter (IFV). Osäkerheten bland allmänheten om vilka arter som är förbjudna är stor, och vi har därför under flera år efterlyst en nationell förteckning. För att hindra fortsatt spridning av IFV behövs snabb och effektiv implementering.

FOR tillstyrker förslaget om en nationell förteckning, men har betydande invändningar på delar av genomförandet:

- Bekämpa istället för att utrota bör vara huvudregeln för den nationella förteckningen
- Behov av bättre riskbedömningar och tydliga riktlinjer som underlag
- Prioritera insatser mot invasiva främmande växter i skyddsvärd natur
- Långsiktiga satsningar på information och rådgivning riktad till allmänheten är avgörande för att arbetet med IFV ska lyckas
- Den offentliga finansieringen för hantering av IFV brister
- Ansvarsfrågan behöver nyanseras
- Myndigheterna bör inkludera växternas kulturvärden i sina riskbedömningar
- Växter som inkluderas på den nationella listan bör bedömas och listas utifrån riskerna de utgör för specifika biotopområden.

¹ FOR är en samarbetsorganisation för Riksförbundet Svensk Trädgård, Koloniträdgårdsförbundet, Trädgårdsamatörerna och ytterligare 17 rikstäckande föreningar för fritidsodlare och representerar därmed 75 000 medlemmar. FOR är också en röst för alla 5 miljoner fritidsodlare i Sverige. Ett av våra huvudmål är att bidra till att svenska fritidsodling, och alla privata trädgårdar, blir mer miljö- och klimatomått hållbara. FOR började redan 2015 engagera sig i arbetet med IFV. Inom vår organisation finns en stor hortikulturell kunskap och erfarenhet om allt ifrån växternas spridningsbenägenhet, utbredning och hur de kan bekämpas. Det finns stor kunskap hos enskilda individer, men det är den samlade kunskapen som kan säga oss hur växter beter sig i olika miljöer, i olika odlingssubstrat och i olika klimat. En kunskap vi gärna bidrar med.

- Vi ifrågasätter förslagets definition och genomgång av artbegreppet.
- Trots vårt principiella avståndstagande från kemisk bekämpning i trädgårdar, anser FOR att bristen på andra effektiva bekämpningsmetoder mot parkslide motiverar kemisk bekämpning med glyfosat när den utförs av behörig trädgårdsmästare.
- Arbetet med att lägga till nya invasiva främmande arter på den nationella förteckningen behöver struktureras och formaliseras
- Dörrknackararter bör ges ökad prioritet i den nationella förteckningen
- FOR ifrågasätter förslaget om utrotning av fetbladsarterna.

Synpunkter

Bekämpa istället för att utrota

FOR förordar bekämpning av de föreslagna arterna istället för förslagets huvudregel om utrotning.

FOR anser att konsekvenserna av utrotning inte har utretts tillräckligt, särskilt med avseende påverkan på privata markägare. Utrotning kräver tillgång till evidensbaserade och effektiva metoder som är praktiskt genomförbara för privata villaägare och inte påverkar den biologiska mångfalden negativt. Denna målkonflikt är identifierad inom EU-förordningen (1143/2014), där det fastställs att icke-målorganismer bör skonas och att bekämpningsåtgärder inte får skada annan biologisk mångfald.

För privata villaägare är det mer rimligt att prioritera bekämpning av IFV framför utrotning. Fokus kan då läggas på att förhindra spridning och borttagning av IFV som etablerats i trädgården. Utrotning innebär vanligtvis betydligt mer omfattande och radikala åtgärder än bekämpning. Med kostsamma insatser och negativa konsekvenser för annan växtlighet är utrotning dessutom sällan realistiskt för den enskilde. Vissa invasiva arter är svåra eller till och med omöjliga att utrota, särskilt de som sprider sig via rötter och rotskott. Dessa arter kan vara sammanvävda med andra buskar och träd, vilket innebär att utrotning av dem riskerar att skada den biologiska mångfalden.

I dagsläget saknas även information om tidsramen för utrotning av de aktuella arterna. Inte heller framgår tänkta konsekvenser för de privatpersoner som inte lyckas genomföra utrotningen inom föreskriven tid. Osäkerhet kring detta kan leda till praktiska och ekonomiska påfrestningar för privatpersoner, särskilt då vissa invasiva arter är svåra att utrota inom kort tid. FOR anser att dessa frågor måste klargöras.

Genom att föreslå utrotning istället för bekämpning avviker förslaget från EU trestegshierarki för hantering av IFV. Enligt hierarkins andra steg är tidig upptäckt en nödvändig förutsättning för utrotning. De växtarter som föreslås inkluderas i den nationella förteckningen kan inte anses ha upptäckts i ett tidigt skede. FOR anser därför att fokus bör ligga på hantering och kontroll och inte på utrotning.

FOR anser att arter som upptäcks tidigt och inte är spridda, och som utgör en betydande risk för svensk natur, ska utrotas. Detta bör dock inte vara huvudregeln för den nationella förteckningen. FOR anser att beslut om utrotning är mer lämpligt att ta på regional nivå av länsstyrelserna.

Riskbedömningar och behov av tydliga riktlinjer

FOR saknar samlade riskbedömningar för de arter som föreslås regleras, vilket försvårar en fullständig överblick av problembilden.

FOR anser att varje art bör ha ett särskilt dokument som tydligt beskriver riskbedömningen, liknande de riskanalyser som används inom det fytosanitära området. Enligt den svenska förordningen (SFS 2018:1939) krävs riskbedömningar som är jämförbara med de som tillämpas för arter på EUs

unionslista. Dessa bedömningar ska vara grundade på vetenskaplig evidens (EU 2018/968), och ska även omfatta en konsekvensanalys och bedömning av hur väl förslagen överensstämmer med Världshandelsorganisationens (WTO) avtal om sanitära och fytosanitära åtgärder (SPS-avtalet). Ett sådant tillvägagångssätt skulle underlätta förståelsen av hur besluten om reglering fattas och säkerställa att förslagen är väl underbyggda.

När det gäller saluförbud, vilket är en form av handelsreglering, finns redan krav för både internationell handel och den inre marknaden enligt internationella standarder under FAO-IPPC. Dessa standarder kräver att ett land som inför särskilda regler visar att landet eller regionen är fritt från de skadegörare som förbuden riktar sig mot. Detta bevisas genom noggranna inventeringar och regelbundna rapporter till kommissionen. I det nuvarande remissunderlaget och lagstiftningsförslaget saknas dock information om huruvida sådana inventeringar har genomförts eller kommer att genomföras för att fastställa hur utbredda de aktuella arterna är i trädgårdar, parker, kyrkogårdar och andra områden där trädgårdsväxter används.

Det saknas även detaljerad information om arternas utbredning i naturen utanför trädgårdsmiljöer, vilket endast framgår i allmänna ordalag och måste sökas i Artdatabanken och referenser. Utan denna kritiska information blir riskbedömningarna ofullständiga och otillräckliga som grund för beslut.

Artikel 5.1 i förordning (EU) nr 1143/2014 kräver dessutom en detaljerad beskrivning av arternas nuvarande och potentiella utbredning, inklusive deras introduktionshistoria, reproduktionsförmåga, spridningstryck och kapacitet att sprida sig i olika miljöer. Den nuvarande utbredningen bör därför även inkludera deras förekomst i privata trädgårdar och en uppskattning av antalet hushåll som kan påverkas av de föreslagna regleringarna.

För samtliga arter på listan brister beskrivningen av bekämpningsåtgärder. FOR anser att olika bekämpningssituationer och möjliga åtgärder bör beskrivas för varje art. Det bör även framgå hur många år bekämpningsarbetet beräknas pågå samt huruvida utrotning är möjlig. Eftersom dessa uppgifter saknas, och de beräkningar som gjorts för kostnader i remissunderlaget i flera fall hänvisar till engångsinsatser, när det i verkligheten handlar om fleråriga insatser, anser FOR att kostnaderna riskerar att vara underskattade.

Prioritera insatser mot invasiva främmande växter i skyddsvärd natur

FOR anser att hanteringsåtgärder för IFV bör prioriteras i områden med känsliga miljöer, med hänsyn till de begränsade offentliga resurserna.

Förslaget framhåller att åtgärder mot arter som blomsterlupin, parkslide och vresros bör inriktas på områden där det finns hög spridningsrisk och särskilt skyddsvärda miljöer, såsom naturreservat. Denna princip bör tillämpas för alla IFV. Privata mark- och trädgårdsägare i närliggande områden har ett särskilt ansvar att hjälpa till med bekämpningen vilket de behöver informeras om.

Satsa på information och rådgivning

FOR anser att långsiktiga satsningar på information och rådgivning riktad till allmänheten är avgörande för att arbetet med IFV ska lyckas. Ideella föreningar bör också involveras i arbetet.

Privata trädgårdsägare, liksom trädgårdsbranschen i stort, har ett gemensamt ansvar att bidra till att minska spridningen av IFV. Det är emellertid betydligt fler aktörer som är av betydelse för arternas spridning, framförallt inom anläggning, vägskötsel och avfallshantering.

För att undvika felaktig hantering är det nödvändigt att lättillgänglig information om riskerna med IFV och hur de ska bekämpas når ut till allmänheten. Vi tror att trädgårdsägare inte medvetet sprider arter

som finns med på den nationella förteckningen, utan att spridningen sker av misstag och på grund av bristande kunskap.

FOR har under de senaste fem åren erbjudit rådgivning om IFV till allmänheten, och behovet av artbestämning och råd om bekämpningsmetoder är stort. Under de senaste åren har dessutom Naturvårdsverket och Länsstyrelserna tvingats minska sina informationsinsatser, trots att kunskapsbehoven bara ökar och kommer öka ytterligare när den nationella förteckningen börja gälla.

Vi föreslår därför att resurser avsätts för långsiktiga informationskampanjer och rådgivning till allmänheten. Det är också viktigt att involvera ideella organisationer, såsom trädgårds-, hembygds-, natur-, och botaniska föreningar, för att säkerställa en bredare räckvidd och effektivare kommunikation med lokal förankring.

Ansvarsfördelning mellan det offentliga och privata

FOR anser att den offentliga finansieringen för hantering av IFV brister, vilket riskerar att överföra oproportionerligt stort ansvar på privata markägare.

Utan tillräcklig prioritering och finansiering riskerar den nationella förteckningen bli en pappersprodukt eftersom föreslagna åtgärder inte kan genomföras. Vår oro är att det under perioder med underfinansiering inte genomförs några offentliga insatser, utan att ansvaret då läggs på privata markägare.

Det är orealistiskt och ineffektivt att lägga ansvaret på privatpersoner att ta bort IFV på sin mark om inte kommunen samtidigt upprättar en långsiktig plan och säkrar finansiering för att genomföra samma åtgärder i offentlig miljö. Utan en samordnad insats finns en risk att invasiva arter återkommer till privat mark från kommunalt ägd mark, vilket underminerar tomtägarnas insatser och försvårar arbetet med att begränsa spridningen. Vi anser därför att krav på fastighetsägare om bekämpning av IFV inte ska få ställas om det inte omfattar samlade åtgärder för samtliga berörda markägare.

Vi efterlyser vägledning från myndigheterna om hur samordnade insatser mellan privata och offentliga aktörer bäst kan genomföras för att effektivt minska spridningen av IFV. Genom att kombinera resurser och kunskap kan åtgärderna bli mer kostnadseffektiva och täcka större områden. Privata markägare, privatpersoner och ideella föreningar kan bidra med lokalkännedom och engagemang, medan offentliga aktörer kan erbjuda rådgivning och resurser. Ett välorganiserat samarbete minskar risken för dubbelarbete, och vi anser därför att utvecklingen av effektiva samarbetsmodeller måste prioriteras.

Även de kommersiella aktörerna har ett viktigt ansvar för att minska riskerna för spridning av IFV. Här skulle exempelvis en branschstandard, som finns i till exempel Norge, kunna underlätta för plantskolor, gardencenter, projektörer, landskapsarkitekter med flera. Arter som i Artdatabankens riskklassificering har bedömts som riskarter kan då undvikas innan de hamnar i den nationella förteckningen, och på så sätt spara mycket resurser.

Det är avgörande att politiken säkerställer en långsiktig finansiering för arbetet med IFV. Enligt konsultbolaget WSPs beräkningar skulle enbart kostnaden för att bekämpa befintliga bestånd av blomsterlupin i Sverige uppgå till nästan 1-2,3 miljard kronor. Detta avser endast en art och illustrerar de betydande ekonomiska åtaganden som krävs.

Ansvarsfrågan – förorenaren betalar

FOR anser att ansvarsfrågan behöver nyanseras, då det inte alltid är fastighetsägaren som är förorenaren.

Huvudregeln för lagstiftningen om invasiva främmande arter är att *förorenaren betalar* och att den som har rådighet över fastigheten ska bekosta åtgärderna för hantering av IFV. Denna princip behöver nyanseras. Det är inte säkert att det är förorenaren som har rådighet över fastigheten. Det är vanligt att spridning av IFV sker genom inköpta jordmassor vid exempelvis anläggning av trädgårdar och innergårdar. Dessutom förekommer det att spridning sker i samband med kommunala arbeten, såsom nyanläggning av vägar och cykelbanor. Flera privatpersoner har genom FORs rådgivning rapporterat att invasiva växter, exempelvis parkslide, har etablerat sig på deras tomter efter att kommunen utfört markarbeten i närheten. Förorenarna är i dessa fall inte detsamma som den som har rådighet. Därtill har spridning av IFV kunnat ske under flera år då insatser och vägledning från myndigheterna kommit igång sent.

Mot bakgrund av detta anser vi att det inte är rimligt att huvudansvaret för utrotning och bekämpning av IFV alltid ska ligga på den som har rådighet över fastigheten. När det finns tydliga bevis för att fastighetsägaren inte själv har introducerat växten, bör det inte vara skäligt att denne ensam ska bära hela kostnaden för bekämpningen.

Flera av de växter som nu anses vara invasiva kan ha planterats i trädgårdar långt innan deras negativa egenskaper blev kända. Trädgårdsägare kan därför inte rättvist hållas retroaktivt ansvariga för beslut som fattades i god tro, baserat på den information som då var tillgänglig. Ansvar för introduktionen av flera av de växtarter som nu föreslås regleras, delas av flera aktörer. Exempelvis har plantskolor aktivt sålt dessa växter, trädgårdsmedia har presenterat dem som intressanta och attraktiva trädgårdsväxter, och trädgårdsarkitekter har inkluderat dem i sina förslag för trädgårdsutformning. Att införa regleringar som innebär retroaktiva bestraffningar skulle kunna upplevas som orättvist och oproportionerligt, särskilt för privatpersoner som planterat dessa växter utan att vara medvetna om deras invasiva potential. Även om trädgårdsägare har ett ansvar att vidta åtgärder för att minska spridningen av IFV bör det balanseras mot rimliga krav och kostnader, liksom effekten av insatserna på den biologiska mångfalden. FOR anser därför att privata fastighetsägare ska kunna få statligt stöd för bekämpning av IFV som de själva inte introducerat på sin mark.

Växternas kulturvärden

FOR anser att myndigheterna bör inkludera växternas kulturvärden i sina riskbedömningar.

Invasiva främmande växter som kan bli aktuella för att inkluderas i den nationella förteckningen bör även bedömas utifrån de positiva kulturvärden de representerar. I Naturvårdsverkets nuvarande bedömningar förefaller detta perspektiv, de kulturella ekosystemtjänsterna, vara kraftigt underordnat de biologiska och ekonomiska konsekvenserna. Till exempel utgör flera lökväxter och syren, som enligt Artdatabankens riskbedömning bedömts som högriskarter, en betydande del av svensk trädgårdskultur och vårt gemensamma kulturarv. Vi anser därför att det är viktigt att införa en mer nyanserad bedömning för att undvika en potentiell utarmning av den svenska trädgårdskulturen på längre sikt när allt fler arter uppförs på förteckningen. Vårt förslag är att Naturvårdsverket vid bedömning över vilka arter som ska hamna på den nationella förteckningen även har dialog med trädgårdshistoriker, trädgårdsmästare och kulturgeografer för att få ett vidgat perspektiv.

Utgå från regionala förutsättningar

FOR anser att växter som inkluderas på den nationella listan bör bedömas och listas utifrån riskerna de utgör för specifika biotopområden.

Sverige är ett geografiskt varierat land med många olika växtzoner och biotopområden, varav vissa är mer känsliga för specifika arter än andra. En art som kan ha positiva effekter för biologisk mångfald eller andra miljömässiga fördelar i ett område, såsom föreslagna fetbladsarter (*Phedimus spurius* och *P. hybridus*) i tätortsområden, kan samtidigt vara problematiska i andra, exempelvis på Gotska Sandön.

Denna variation i artens påverkan beroende på biotop understryker behovet av en differentierad och regionalt anpassad bedömning.

Naturvårdsverkets beslut att begränsa spridningen av spärroxbär till specifika regioner visar att det är möjligt att tillämpa en liknande strategi för andra växter där det finns skäl. En regionalt anpassad förteckning skulle möjliggöra ett mer nyanserat och effektivt skydd av Sveriges biologiska mångfald, samtidigt som det tar hänsyn till de lokala förutsättningarna och behov. Dessutom skapas automatiskt en prioritering av vilka arter som behöver bekämpas i regionen jämfört med föreliggande förslag där alla regioner måste hantera samtliga IFV som uppförts på förteckningen. Resurserna kan därmed användas mer effektivt.

Artdefinition

FOR ifrågasätter förslaget definition och genomgång av artbegreppet.

Vårt förslag är att den nationella förteckningen ska använda en artdefinition baserad på EU-förordningens skrivelse, med undantag för hybrider och sorter av trädgårdsväxter som huvudregel. I de fall där hybrider och sorter uppvisar samma problematiska egenskaper som den rena arten, ska även dessa omfattas av förbudet, vilket då ska förtydligas för varje art.

Frågan är av principiell betydelse för hortikulturen. Naturvårdsverket utgår från Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1143/2014) om förebyggande och hantering av introduktion och spridning av invasiva främmande arter, där en art definieras som: "Främmande art: Levande exemplar av en art, underart eller lägre taxonomisk enhet av djur, växter, svampar eller mikroorganismer som introduceras utanför sitt naturliga utbredningsområde. Detta inkluderar alla delar, gameter, frön, ägg och förökningskroppar av dessa arter samt hybrider, sorter eller raser som kan överleva och reproducera sig."

Om samma definition tillämpas som huvudregel för alla nya arter som uppförs på den nationella förteckningen framöver, innebär det att även hybrider och sorter av kulturformer av arterna förbjuds. Detta trots att det är vanligt att den rena arten är mest spridningsbenägen, medan kulturformerna har lägre reproduktionskapacitet. Utan ett förtydligande riskerar sorter och hybrider automatiskt förbjudas, allt eftersom antalet arter på den nationella förteckningen utökas, trots att de inte utgör ett problem.

Ett exempel är gullregn (*Laburnum* ssp.), som enligt Artdatabankens riskklassificering hamnar i den högsta riskklassen för invasivitet. Denna klassificering indikerar att arten utgör en betydande risk för den biologiska mångfalden. Gullregn sprider sig huvudsakligen genom frön när det gäller den rena arten. Däremot är den populäraste sorten i trädgårdar, cv. Vossii, i princip helt steril och utgör därmed en mindre risk för spridning.

Ett annat exempel är vresros. Lars-Åke Gustavsson, systematisk botaniker och rosexpert, har undersökt spridningen av vresros i Sverige och funnit att trädgårdshybrider (kulturformer) samt spontant bildade hybrider sällan sprider sig. Trädgårdshybrider är ofta sterila, och spontana hybrider producerar få eller inga frön. Därför bör endast den rena arten betraktas som invasiv, medan hybrider och sorter inte utgör något hot. Trädgårdshybriderna är för övrigt en förutsättning för många rossorter härdiga för zon 8.

Kemisk bekämpning av parkslide och andra jättesliden

Trots vårt principiella avståndstagande från kemisk bekämpning i trädgårdar, anser FOR att bristen på andra effektiva bekämpningsmetoder mot parkslide motiverar kemisk bekämpning med glyfosat när den utförs av behörig trädgårdsmästare.

För effektiv bekämpning av parkslide och andra jätteslidearter bör Naturvårdsverket underlätta tillståndsgivningen för användning av glyfosat på privat mark. FOR anser att användning av glyfosat är motiverad när bekämpningen utförs av behöriga yrkesverksamma trädgårdsmästare. Detta eftersom

alternativa metoder för bekämpning ofta har större negativa effekter på omgivande flora och fauna, samtidigt som de är betydligt dyrare och mindre effektiva. För privatpersoner kan kostnaden för att anlita en behörig trädgårdsmästare som har tillstånd att använda glyfosat skilja sig avsevärt från kostnaden för andra bekämpningsmetoder, såsom varmvattenbehandling, där skillnaderna kan uppgå till flera hundra tusen kronor. Uppvärmning av jorden medför dessutom att samtliga mikroorganismer i behandlat område dör. Det är dock viktigt att understryka att användning av glyfosat inte ska tillåtas för IFV där effektiva och hållbara bekämpningsmetoder redan finns tillgängliga.

Enligt Förordning om bekämpningsmedel (SFS 2014:425, ändrad 2021) har Naturvårdsverket möjlighet att utfärda föreskrifter om undantag från förbudet mot användning av kemiska bekämpningsmedel för att bekämpa IFV på privat mark (§38). Trots detta lagutrymme har Naturvårdsverket hittills valt att inte utnyttja denna möjlighet, vilket har försvårat bekämpningen av dessa arter. Detta har lett till betydande skillnader mellan kommunerna när det gäller beviljandet av ansökningar om kemisk bekämpning.

Det är också viktigt att notera att mängden glyfosat som skulle krävas för att bekämpa parkslide är liten. I dagsläget är användningen mindre än en promille av den mängd som årligen används på svenska åkrar (baserat på Naturvårdsverkets uppskattning om att det finns cirka 58 hektar och tre behandlingar). En sådan begränsad användning skulle ha liten påverkan på miljön samtidigt som den bidrar till att hantera ett växande ekologiskt problem.

FOR vill även understryka att bekämpning eller utrotning av IFV i en villaträdgård inte kan likställas med samma åtgärder på större offentliga ytor. Förutsättningarna varierar därtill avsevärt mellan olika trädgårdar. Till exempel är täckning med markduk svårt att genomföra effektivt i en uppväxt trädgård med många buskar och träd. Uppgrävning blir också problematisk när målväxten växer ihop med växter som man vill bevara. Myndigheterna behöver beakta dessa svårigheter i sina riktlinjer och rekommendationer och även stödja utvärdering av alternativa metoder.

Formalisera processen för införande av nya arter på förteckningen

FOR anser att arbetet med att lägga till nya invasiva främmande arter på den nationella förteckningen behöver struktureras och formaliseras.

Detta innebär att förslag på nya arter behandlas genom ett strukturerat samråd med relevanta intressenter, följt av ett remissförfarande. En sådan process skulle säkerställa att olika perspektiv och sakkunskaper tas tillvara innan beslut fattas.

Prioritera tidig upptäckt

FOR anser att dörrknackararter bör ges ökad prioritet i den nationella förteckningen.

Tidig identifiering av potentiellt invasiva arter ökar möjligheten till kostnadseffektiv utrotning, och handelsförbud minskar risken för spridning. Svensk fritidsodling har värdefull kunskap om växters spridningspotential, vilket kan bidra till tidig upptäckt. Vi kan även dra lärdom av erfarenheter från våra grannländer.

Synpunkter på arter som föreslagits på den nationella listan

FOR ifrågasätter förslaget om utrotning av fetbladsarterna.

Naturvårdsverket har föreslagit att sibiriskt fetblad och kaukasiskt fetblad ska utrotas i hela landet. Detta utan att spridning och spridningsvägar utretts. Inte heller finns kunskap om aktuell utbredning av fetbladsarterna, utöver de fynd som rapporterats till Artdatabanken. Enligt WSPs analys har arterna en ganska långsam spridning och i deras samhällsekonomiska analys rekommenderas inte utrotning.

Naturvårdsverket har i dialog med branschen kommit fram till en övergångstid för fetbladsarterna på tre år. Därefter ska dessa bytas ut mot andra arter. Befintliga gröna tak ska dock få finnas kvar. FOR

anser detta som rimligt, men kravet på att fetbladsarterna samtidigt ska utrotas från alla trädgårdar i hela Sverige, på alla kyrkogårdsmurar och andra stenanläggningar är oproportionerligt. FOR saknar i detta sammanhang en motivering till varför Naturvårdsverket valt utrotning i hela landet och varför man avviker från WSPs rekommendation.

Slutligen

När den nationella förteckningen antas kommer det att styra hanteringen av IFV under lång tid framöver. Därför är det av största vikt att definitionerna är tydliga och inte ger utrymme för feltolkningar. Dessutom är det viktigt att de föreslagna åtgärderna är bedömda i ett bredare perspektiv och inte blir alltför restriktiva och kostsamma i förhållande till den nytta de förväntas medföra.

Vi hoppas att vi kan ha ett fortsatt samarbete i denna viktiga fråga framöver.



Inger Ekrem

Ordförande Fritidsodlingens Riksorganisation